¶ Dyalogus Quartus

¶ De obligatōe hoīs erga honorē et laudem ⁊ nomen dei

¶ Capitulum.xxxvij.

RAymūdus. Sequit̃ em̄ profecto q̄ qꝛ deus oīa opatur
propter ſuū honorem ⁊ gloriā. idcirco hō qui nouit ⁊ pt
deū honorare merito pre ceteris creaturis id facere tenet̃. Te
netur em̄ ⁊ obligat̃ multipliciter. Primo ex quo ſolus pōt me

¶ Homo tenet̃ deū honorare

ritorie opari. ideo aſtringit̃ om̄ia ſua opa operari ad honorez
et gloriam ⁊ nomē dei. Secūdo obligat̃ velle ⁊ operā dare vt
dei nomē fiat creſcat ⁊ ꝯtinue multiplicet̃. Tertio obligat̃ nō
ſolum conari vt fiat ⁊ pficiatur honor dei. ſed etiam conari vt
fiat optimo ⁊ pfectiſſimo modo quo id ipe opari ⁊ velle poteſt
Quarto obligat̃ non ſolū vt ab ipo: ſed ab oībus rebus preci
pue hoībus honor ⁊ gloria dei maxime creſcat ⁊ compleatur.
¶ Dominicus. Certe niſi hō id ⁊ voluerit ⁊ p viribꝫ effecerit
nō agit vt creatura dei nec vt ſenſatus homo. ſed ꝯtra ordina
tōem ⁊ mentē dei tanq̄ꝫ pfidus ⁊ amens ⁊ inimicus. ¶ Ray/
mūdus. Quinto obligat̃ ponere ſeipm ⁊ dare vitā: corpus: et
aīam: ⁊ quicq̄d habet. ſcit. ⁊ poteſt ad laudē ⁊ honorē dei. Ve
rum qꝛ ad honorem dei ſeq̄tur vtilitas hoīs. ideo quotiēs hō
dei querit honorē: ſuam tūc opatur vtilitatem. Quādo ergo
hō pro dei honore ponit vitā ſuam: tūc facit ſibi ipi cōmodita
tem maximā. ſummū lucrū. ſummū compendiū. ¶ Domini/
cus. Nihil igitur pdit qui p dei honore ſe ſuaq̄ꝫ tribuit. qꝛ om
nia illi in centuplū reſtituit deus ¶ Raymūdus. Jta eſt plane
Sexto obligat̃ hō credere verbis dei: ⁊ honorare quicq̄d loq̄
tur aut pollicetur aut iubet aut vetat aut cōminat̃. Septimo
obligat̃ de dei opibus oībus ſemp in bonitate ſentire. ⁊ om̄ia
in optimā partē interpretari. Octauo obligat̃ corde ⁊ ore bo/
na de deo dicere ⁊ magnifice om̄ia extollere ⁊ lingua palam p̄
dicare que ſuū reſpiciūt honorē: ſuū nomen: ſuam gloriam. ſu
am famam. Et quāto magis ad dei ptinent honorē: tanto de
bent amplius p̄dicari ¶ Dominicus. Veriſſima ſunt ⁊ ſalu/
berrima ⁊ neccāria cuncta que loqueris. Vtinā hec in cordibꝫ
hoīm conualeſcāt: vt deū rerum oīm conditorem corde: ore: ⁊
opere ſemp honorificent ⁊ exaltēt. ¶ Raymūdus. Vnuz ſp e

duobꝫ neceſſe eſt vt hō faciat. Aut em̄ ſuis opibus deū vel ho
norat vel vituperāter ꝯtemnit. Ad hoc em̄ deus optimus ho
minē condidit vt ſuis opibus ſe honoraret ⁊ extolleret: que ſi
mala ⁊ reproba fuerint deum maxime inhonorāt: vituperāt:
blaſphemāt. Et qꝛ ex amore honor. timor. laus. ſpes. ꝯfidētia
obediētia ⁊ om̄e bonoꝝ germē erūpit: ſequit̄ ꝙ qui deum nō
amat. nec etiā honorat. nec timet. nec laudat. nec illi fidit. nec
obedit. Talis igit̄ homo corde ⁊ ope deū deſpicit. deū inho-
norat. deo rebellat Dominicus. Ex iſto licꝫ intueri ꝙ quia
honor dei ⁊ dei ꝯtemptus maxime opponūtur. iō ſicut nullū
maius bonū pōt facere hō q̄ȝ deū veraciter honorare: ita nul
lū grauius malū q̄ȝ deum nequiter inhonorādo contemnere.
Raymūdus. Verū id quidē. Nam q̄ deū inhonorat ⁊ deo
et ſibiipſi ⁊ om̄i creature maximā iniuriā ⁊ ꝯtumeliā facit. Cō-
temnit reuera oēs creaturas: id eſt nō eas honorat qꝛ dei ſunt
qui rerū deſpicit creatorē. Et ſic in dei ꝯtemptu includūtur in
finite iniurie. infinite ſupbie. infinite nequicie. Sicut igitur ex
vno honore dei multiplicant̄ honores infiniti: ita ex vno con
temptu dei infiniti contēptus generātur Dominicus. Ve
igit̄ ſupbiſſimo illi qui deū ꝯtemnēs p̄ſumpſerit inhonorare

Q) honor ꝓprius eſt dei honori cōtrarius ⁊ capitalis inimicus ¶ Caplm. xxxviij

RAymundus. Ex his que nūc diximus aliquantulū lucet
q̄ȝ ſit vere ꝑuerſum deū inhonorare atqꝫ ꝯtemnere. Gra
ue igit̄ peccatū eſt qn̄ hō ſuis opibus deū inhonorat: ſed oīm
grauiſſimū qn̄ ꝑ ſua opa ſe vult ab alijs honorari. laudari ⁊ ex
tolli: propriā queritās famā ⁊ gloriā. Naȝ hoc modo ſtudet la
borat ⁊ opatur e directo ꝯtra deū ⁊ cōtra ſuā gloriā ⁊ honorē
Et talis oparius ſubdolus ⁊ ꝑuerſus: eo ꝙ agit ꝯtra intentio
nē ⁊ ordinatōem dei: efficit̄ manifeſtus ⁊ capitalis inimicus il
lius: ſuū honorē ⁊ famā ⁊ gloriā illi violēter eripiens ⁊ ſibiipſi
fallaciter aſſcribēs. Qui em̄ ſuā nō dei gloriā querit ſeipm̄ de
um cōſtituit. de ſe ydolū facit ꝙ vult ab alijs honorari ⁊ predi
cari. ⁊ ita ꝑ ſuam arrogantē impiāqꝫ ſupbiam belluȝ. rixam. et
diſcordiā grauē in ſuū ſuſcitat creatorē Dominicus. O bel